

מהפך האחדות

מתוך חברים מקשיבים

בספירת העומר אנחנו עוברים תהליך שבו אנחנו מגיעים מפסח לשבועות, תהליך ארוך, של חמישים יום, שבו אנחנו מתקדמים ומגיעים מיציאת מצרים שבו יצא גופנו לחירות עולם משעבוד מצרים, ועד לשבועות שהוא הזמן שבו שכלנו מקבל את התורה מאת הבורא.

תחנות רבות ישנם בדרך יום העצמאות ופסח שני, יום ירושלים וגם ל"ג בעומר.

את שבעת שבועות אלו ניתן לחלק לשלושה חלקים, (לא נאריך במשמעות כל חלק), החלק הראשון הוא החלק הקרוב יותר לפסח בו עדיין אנחנו תחת החוויות של הפסח, החלק השני הוא חלק הביניים - האמצעי מעבר בין פסח לשבועות, ואילו החלק השלישי והאחרון שמתחיל בל"ג בעומר, מתחיל להביא לנו כבר את ריח הגבינות שנאכל בחג מתן תורה, הקירבה למתן תורה כבר מתחילה להיות באוויר.

דברים רבים מוסברים לאור זה, ניקח אחד מהם:

ההתאבלות בימי הספירה מבטאת צער על אובדנם של תלמידי ר' עקיבא, שלא נהגו כבוד זה בזה, ונותנת לנו זמן לעיסוק בקשר שבין אדם לחבירו, אנחנו מתאבלים על מה שקרה לתלמידי ר' עקיבא, וכך אנחנו מבינים איך זה שלא מתנהגים יפה כלפי הזולת.

אבל, מל"ג בעומר ואילך אנחנו צריכים להפסיק להתאבל.

מה קרה בל"ג בעומר? פשוט עברנו שלב!

שלב האבילות, והעיסוק בשלילה נגמר, כעת מתחיל השלב של ההכנה לחג השבועות, ועכשו צריך דווקא להתחיל להרגיש את החיבה והאחוה שבין האנשים, ולעסוק באהבה באופן חיובי.

האבל על מות תלמידי ר' עקיבא מתחלף ביום ההילולה של ר' שמעון בר יוחאי תלמידו שאחרי המגיפה, שהביא לנו אחדות לעם, וכשיצא מן המערה ניסה גם לתרום משהו משמעותי לעיר שלו, ולארץ ישראל (כמו שמובא במסכת שבת

שהוא דאג לטהרה של ארץ ישראל כדי שאנשים יוכלו ללכת בחופשיות) כמו כן הוא כתב שיש לעסוק בתורה מתוך אחדות בעם ישראל. כשנשב יחד כל עם ישראל מסביב למדורה (או המנגל =) נחשוב שהאחדות שאנחנו מתחילים לעסוק בה כעת (מבלי לריב על מדורות כמובן), תחלחל לאחדות בכל העם, כדי שנצליח להגיע לחג מתן תורה, שהתחיל על ידי 'יוחן שם ישראל', כולם כאיש אחד בלב אחד, נס בפני עצמו, שנקווה שנזכה לו.